

Vypraveno

dne 18. 6. 2015

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 23. 6. 2015
podpis: PL

MVCRP0111503

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 386 r

V Praze dne 15. června 2015
Č. j.: MV- 22896-4/VS-2015

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako správní orgán příslušný podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal ar. Lvov - Ukrajina, státní občan Ukrajiny, trvale bytem (dále jen „žadatel“), právně zastoupený Mgr. Bc., LL. M., advokátem se sídlem (dále jen „právní zástupce“), rozhodnutí odboru všeobecné správy Ministerstva vnitra, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 23. 12. 2014, č.j.: VS-1094/835.3/2-2014, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), a rozhodl t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á.**

Odůvodnění:

I.

Žadatel požádal prostřednictvím Krajského úřadu Středočeského kraje o udělení státního občanství České republiky. Žadatel uzavřel dne 28. 6. 2003 manželství se státní občankou České republiky; z manželství se v roce 2011 narodila dcera, státní občanka České republiky. Trvalý pobyt byl žadateli povolen od 25. 8. 2003 za účelem sloučení rodiny.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 12. 5. 2014 řízení o žádosti přerušilo a současně vyzvalo žadatele k předložení v usnesení specifikovaných dokladů. Žadatel byl rovněž informován podle ustanovení § 47 správního řádu o zahájení správního řízení a o svém právu podle ustanovení § 36 a 38 nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

Požadované doklady Ministerstvo vnitra, s výjimkou nového průkazu o povolení k trvalému pobytu, obdrželo dne 4. 6. 2014 a na základě nově stanovené lhůty usnesením o přerušení řízení ze dne 25. 6. 2014 dne 23. 7. 2014.

II.

Po komplexním zvážení všech podkladů pro vydání rozhodnutí Ministerstvo vnitra konstatovalo, že žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky stanovené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona č. 40/1993 Sb., tj. podmínku povoleného pětiletého trvalého pobytu s tím, že po tuto dobu se zde převážně zdržuje, podmínku trestní bezúhonnosti a podmínku prokázání znalosti českého jazyka pohovorem před Krajským úřadem Středočeského kraje.

Podmínka pozbytí dosavadního státního občanství České republiky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1993 Sb. se na základě přechodného ustanovení § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), (dále jen „zákon č. 186/2013 Sb.“), neprokazuje.

Ministerstvo vnitra však konstatovalo, že žadatel nesplňuje podmínku stanovenou v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., tj. že plní povinnosti na úseku pobytu cizinců, veřejného zdravotního pojištění, sociálního zabezpečení, důchodového pojištění, daní, odvodů a poplatků. Podle zjištění Ministerstva vnitra žadatel nehradil řádně a včas pojistné na veřejném zdravotním pojištění, a to nikoli v zanedbatelných částkách (dlužné pojistného činilo např. ke dni 26. 3. 2009 částku 16 104 Kč, ke dni 7. 7. 2009 částku 4 345 Kč), přičemž poslední doplatek dlužného pojistného žadatel uhradil dne 1. 2. 2013 ve výši 1 345 Kč. Ministerstvo vnitra neshledalo k prominutí nesplnění shora uvedené zákonné podmínky důvody hodné zvláštního zřetele, když poukázalo na to, že žadatel se zdržuje na území České republiky od roku 1999, tedy téměř 15 let a tato dostatečně dlouhá doba pobytu dala žadateli více než přiměřenou povinnost adekvátně se seznámit s rozsahem a obsahem jeho práv a povinností vůči České republice a tato práva a povinnosti také bezezbytku plnit; u žadatele se přitom nejedná o jednorázové porušení povinností, ale o opakované porušování povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění.

Na základě výše uvedeného pak Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 23. 12. 2014, č. j. VS-1094/835.3/2-2014, žádosti o udělení státního občanství České republiky nevyhovělo.

III.

Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 23. 12. 2014, č. j. VS-1094/835.3/2-2014, bylo žadateli doručeno dne 31. 12. 2014. Dne 15. 1. 2015 podal žadatel proti

rozhodnutí prostřednictvím svého právního zástupce rozklad, který následně doplnil dne 28. 1. 2015.

V podání doručeném Ministerstvu vnitra dne 15. 1. 2015 žadatel uvádí, že rozhodnutí považuje za nesprávné a nezákonné. Žadatel je v rozhodnutí nesprávně označen a výrok rozhodnutí odkazuje na již neúčinnou právní normu (zákon č. 40/1993 Sb.), která pozbyla účinnosti dne 31. 12. 2013, přestože i v rozhodnutí samotném je uvedeno, že žádost byla podána, resp. - jak konstatuje žadatel - správní řízení bylo zahájeno, ke dni 29. 1. 2014.

V doplnění rozkladu dne 28. 1. 2015 žadatel úvodem opakuje, že v řízení došlo k nesprávné aplikaci účinného právního předpisu. Dále uvádí, že v roce 2009 měl krátce po splatnosti dlužné pojistné ve výši 16 104 Kč a 4 345 Kč. Tento dluh byl zcela uhrazen k 1. 2. 2013, tj. před podáním žádosti, „následkem čehož dovozování negativních závěrů vůči žadateli je nejen nesprávné, nedůvodné, ale až účelové“. Žadatel toto jediné prokazatelné porušení povinností odůvodnil administrativním pochybením, a to i přesto, že zde více jak deset let podniká a „právě podnikající osoby mohou být přirozeně náchylnější, byť i k nedbalostnímu porušení těchto povinností, a to z důvodu nepřehlednosti právních norem, které jsou v podstatě neustále novelizovány a jimi měněny podmínky a výše realizovaných plateb“. Podle žadatele by mělo být rovněž přihlédnuto k výši dluhu, která byla takřka bagatelní. Jak žadatel uvádí, nejednalo se o závažné porušení povinností ve smyslu ustanovení § 14 zákona č. 186/2013 Sb., a Ministerstvo vnitra tak v rámci svého diskrečního rozhodování zjevně vybočilo ze zásady správního řízení – rovnosti stran před zákonem.

Podle žadatele je skutečným důvodem, proč bylo v rámci diskrečního rozhodování konstatováno nesplnění podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., okolnost, že je proti němu vedeno v současné době dosud neskončené trestní řízení, jak je v napadeném rozhodnutí zmiňováno. Ministerstvo vnitra tak svou právní argumentací podle žadatele zjevně obchází zákon, neboť problematika odsouzení za trestnou činnost je řešena v rámci ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/1993 Sb. K probíhajícímu trestnímu řízení nelze v rámci splnění této podmínky přihlížet, a to z důvodu presumpce nevinu obviněného.

Podle žadatele by měla být v rámci správního uvážení brána v potaz délka trvalého pobytu, osobní poměry, výše dluhu, doba, jež uplynula po splatnosti dluhu a také skutečnost, zdali byl dluh dodatečně uhrazen. Žadatel je přesvědčen, že všechny tyto body jsou v jeho prospěch, a zdůrazňuje, že právě pokud došlo za patnáct let v jeho případě ke dvěma „nepatrným nedbalostním opomenutím bagatelního charakteru“, pak lze v kontextu délky pobytu a v podstatě vedení zcela řádného života žadateli uvěřit, že se v jeho případě jednalo o nevýznamné pochybení, jež následně dobrovolně napravil.

Závěrem žadatel zdůrazňuje, že v České republice žije patnáct let, prakticky po celou dobu svého pobytu zde řádně podnikal, fakticky nijak nezatěžoval veřejné prostředky a dokázal se řádně o sebe a svou rodinu postarat. Svým podnikáním byl a je přínosem pro Českou republiku. V roce 2003 se oženil se státní občankou České republiky, z manželství se v roce 2011 narodila dcera, státní občanka České republiky. Zjevně ani manželství není a nikdy nebylo manželstvím účelovým. Žadatel žije ve spořádaném manželství a pečuje o nezletilou dceru. Vzhledem k jeho věku a dlouhodobosti pobytu se již považuje vnitřně za Čecha a plně přijal sociální a kulturní mentalitu českého národa. V případě nevyhovění žádosti by žadatel a potažmo i jeho rodina mohla být ohrožena nejen materiálně, ale i na životě, kdy by žadatel byl vzhledem k svému věku nuceně odveden a musel by se účastnit i proti své vůli bojů v Donbaské oblasti. V této souvislosti žadatel poukazuje na čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, ve spojení s čl. 32 odst. 1, dle nichž má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života a rodina má požívat ochranu zákona.

Na základě výše uvedeného žadatel navrhuje, aby rozhodnutí bylo změněno tak, že žádosti o udělení státního občanství České republiky se vyhovuje.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

K námitkám uvedeným v rozkladu ministr konstatuje následující:

Úvodem je třeba poznamenat, že v řízení o udělení státního občanství České republiky, když žádost byla podána dne 16. 12. 2013 prostřednictvím Krajského úřadu Středočeského kraje, bylo postupováno podle zákona č. 40/1993 Sb. na základě přechodného ustanovení § 74 zákona č. 186/2013 Sb., podle kterého řízení, která nebyla pravomocně ukončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů; (příčemž) pozbytí dosavadního státního občanství se pro udělení státního občanství České republiky nevyžaduje. Řízení se dle obecného ustanovení § 44 odst. 1 správního řádu, nestanoví-li jiný právní předpis jinak – v tomto případě tedy ustanovení zákona č. 186/2013 Sb. – zahajuje dnem, kdy žádost dojde věcně a místně příslušnému správnímu orgánu, v daném případě krajskému úřadu příslušnému k jejímu přijetí. Ministr vnitra na základě výše uvedeného tedy odmítá námitku žadatele, že v řízení bylo rozhodováno v rozporu s účinnou právní normou, tj. zákonem č. 186/2013 Sb.

K námitkám týkajícím se aplikace ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., resp. toho, že Ministerstvo vnitra překročilo meze správního uvážení,

když konstatovalo nesplnění shora uvedené zákonné podmínky, ministr vnitra uvádí, že z přehledu plateb Oborové zdravotní pojišťovny zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví, založeného v prvoinstančním spisu pod pořadovým číslem 9, ve shodě se závěry správního orgánu I. stupně, vyplývá, že žadateli v období let 2007 až 2008 vznikl dluh na pojistném přesahující tisícové částky a žadatel uhradil dlužnou částku až v únoru 2013. Ministr vnitra tedy musí odmítnout námitku žadatele, že se jednalo o jediné administrativní pochybení a výše dluhu byla bagatelní.

Ministr vnitra rovněž považuje za nutné konstatovat v souvislosti s námitkou žadatele, že skutečným důvodem k odmítnutí žádosti bylo probíhající trestní řízení. Podle názoru ministra vnitra jde o pouhou žadatelovu spekulaci, přičemž je třeba zdůraznit, jak shora uvedeno, že se ministr vnitra shoduje se závěry Ministerstva vnitra ohledně nesplnění podmínky stanovené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., jakož i s posouzením možnosti prominutí této podmínky. Ministr vnitra dále podotýká, že důvody, jež žadatel v rozkladu uvádí ve svůj prospěch, tj. délku trvalého pobytu, osobní poměry, výši dluhu, dobu, jež uplynula po splatnosti dluhu a také skutečnost, zdali byl dluh dodatečně uhrazen, považuje, opět ve shodě se závěry Ministerstva vnitra, povětšinou za důvody, jež jsou naopak v neprospěch žadatele (délka pobytu, výše dluhu, dobu, jež uplynula po splatnosti dluhu). Ministr vnitra v této souvislosti poukazuje na smysl ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., jímž je vyloučit z možností nabytí státního občanství České republiky žadatele, který po dobu svého dosavadního pobytu na území České republiky porušoval právní předpisy (zde upravující všeobecné zdravotní pojištění), neboť je důvodné reálné nebezpečí, že by takový cizinec pokračoval v závažném porušování právních povinností i jako občan České republiky, a je zde tudíž veřejný zájem na tom, aby takový cizinec občanství České republiky nenabyl (srv. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 5 As 51/2007 – 105).

*A. F. Kral
M. J. J. J.
M. J. J. J.*

S ohledem na výše uvedené ministr vnitra uzavírá, že žadatel nespĺňuje zákonnou podmínku pro udělení státního občanství podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., a tuto podmínku mu nelze podle ustanovení § 11 odst. 4 citovaného zákona prominout, a proto na návrh rozkladové komise rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

K závěru rozkladu, ve kterém žadatel argumentuje svou integrací do české společnosti, a poukazuje na porušení článků 10 odst. 2 a 32 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, ministr vnitra naposled konstatuje, že nijak nepopírá žadatelovu integraci do české společnosti, ani jeho spořádaný rodinný život, nepovažuje však tyto důvody za možné s ohledem na shora uvedený závěr ohledně nesplnění zákonné podmínky pro udělení státního občanství České republiky akceptovat a žádosti o udělení státního občanství České republiky vyhovět. Je třeba také poznamenat, že v neudělení státního občanství České republiky, na něž, jak ministr vnitra považuje za potřebné upozornit, není právní nárok, nelze spatřovat zásah do žadatelova práva na ochranu rodinného života.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

